

skal yde dette, er og bliver, som Ministeriet og Flertallet har sagt, et Spørgsmaal om et Billighedskrav; det bliver et Billighedsspørgsmaal, om man vil gøre det eller ikke. Jeg kunde forstaa, hvis Mindretallet havde sagt: Ja, vi finde nu ikke, at Billighed taler derfor. Dette vilde der ikke være noget at sige til; det kan man skønne forskelligt over. Men at stable denne i og for sig lille Sag op til en saadan Højde, som Mindretallets Ordfører gør — jeg undtager de øvrige Medlemmer af Mindretallet, jeg tror ikke, at de ere paa Højde med den ærede Mindretalsordfører — forekommer mig ganske urimeligt, og jeg vil anbefale det høje Ting at slutte sig til Flertallet i denne Sag og gennemføre den, som den foreligger.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Svend Hogsbro): Jeg skal, navnlig ogsaa af Hensyn til det Tidspunkt baade af Dagen og Samlingen, hvorpaa vi befinde os, indskrænke mig til ganske kort at betegne min Stilling til det foreliggende Forslag og dermed til de Indstillinger, som foreligge angaaende dets videre Behandling. Mit Standpunkt er i det væsentlige bestemt ved Sagens Forhistorie, som den foreligger fra min Forgænger og fra Folketingets Side. Begrundelsen af min Forgængers Stilling er jo allerede berørt under Forhandlingen i Dag; den foreligger navnlig i Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag og i hans senere Ytringer om Sagen, dels i Folketinget og dels her. Men ogsaa Folketinget har jo — det turde der være Anledning til at betone overfor det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Villars Lunn) — givet sin Vejledning til Forstaaelsen af dets Stilling dertil. Thi selv om Lovforslaget er gaaet uomtalt gennem Folketinget i denne Samling, saa forelaa der nemlig fra Folketingets Side gennem Ordføreren for Finansudvalget i Fjor en Begrundelse af Finansudvalgets enstemmige Forslag om at henvise det paagældende Andragende til min Forgænger. Jeg tror derfor, at man maa tillægge Folketingets Tilslutning til Sagen noget større Vægt, end det ærede 8de Medlem for 2den Kreds i Dag gjorde. — Det er ikke alene af formelle Grunde, jeg finder mit Standpunkt betegnet gennem Folketingets og min Forgængers Tilslutning til Sagen, jeg mener ogsaa, at denne deres Stilling har en reel Begrundelse, om end ganske vist kun i et Billighedshensyn; andet er jo heller ikke paaberaabt fra nogen Side. Men naar det ærede 8de Medlem for 2den

Kreds syntes saa ganske at ville forkaste Billighedshensynet, ja endogsaa syntes at føle en vis Indignation over, at man overhovedet kunde paaberaabe sig et saadant Hensyn til Begrundelse af et Forslag, som kommer frem i Rigsdagen, saa vil jeg dog tro, at han staar temmelig ene i saa Henseende og mulig ogsaa selv ved nærmere Overvejelse vil finde, at det er et Standpunkt, som ikke kan holdes. Skulde vi her i Rigsdagen, fra Regeringens eller Tingenes Side, afvise den Slags Hensyn, afvise Krav, som kun støttedes paa Billighed, saa tror jeg, at vi kunde spare en ikke ringe Del af hele vor Virksomhed. Selv i de faa og korte Forhandlinger, jeg har haft den Ære at føre med dette høje Ting, har jeg jo mødt saadanne Billighedshensyn. Jeg behøver ikke at gaa længere tilbage end til Forhandlingen forleden Dag om Roebanen paa Lolland. Hvad var det Hensyn, som da forlangtes taget til Byen Nysted, andet end et Billighedshensyn? Det berørte ganske vist nogle flere Personer, end der her er Tale om, men det kan ikke gøre Sagen kvalitativt anderledes. Og det Billighedshensyn, som altsaa ligger til Grund for det Lovforslag, vi her tale om, for min Forgængers Fremlæggelse deraf og for Folketingets Tilslutning dertil, er unægtelig ikke blevet ringere, netop ved denne Tilslutning og ved, at Sagen nu er kommen saa langt som den er; derved er der vakt, forekommer det mig, en ganske naturlig Forventning hos dem eller den, der har Interesse af det paagældende Lovforslag, som det vilde være temmelig haardt nu at skuffe, mere haardt, end hvis man fra Begyndelsen af havde afvist ethvert Krav i saa Henseende. Ogsaa dette tør jeg anføre til Begrundelse af min Stilling til det foreliggende Lovforslag, som altsaa er den, at jeg tilraader dets videre Fremme og fraraader den Indstilling, som foreligger fra det ærede Mindretals Side.

Villars Lunn: Ja, det er langt fra, at jeg ikke vil tage Billighedshensyn, eller at jeg skulde fraraade Landstinget principielt at tage Billighedshensyn, tværtimod. Jeg mener, at man er forpligtet til til enhver Tid at vise Billighed, men man maa dog kunne, naar man sidder som ansvarlig Lovgiver, begrunde dette Billighedshensyn, der skal tages, og derfor har jeg eller Mindretallet foranlediget Udvalget til at stille et Spørgsmaal til Ministeriet om, paa hvilke Betragtninger Ministeriet grundede det Billighedshensyn, som det gennem Lovforslaget ønskede taget til Grosserer Alfred